

İsa, Ruhun Çapası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 6:4–6, Matta 16:24, Romalılar 6:6, İbraniler 10:26–29, İbraniler 6:9–13, İbraniler 6:17–20.

HATIRLAMA METNİ: “Canın gemi demiri gibi, hem emin hem de sağlam olan ümidimiz vardır; ve o ümit ki, perdenin iç tarafına girer; İsa, Melkisedek düzenine göre sonsuza dek başkâhin olup, önden gidenimiz olarak bizim için o yere girmiştir” (İbraniler 6:19, 20).

İbraniler 5: 11–6: 20, bizim adımıza İsa'nın kâhinliği hakkındaki teolojik açıklamayı kesintiye uğrattır. Pavlus oraya, Mesih'ten uzaklaşma tehlikesi hakkında şiddetli bir uyarı ekler.

Görünüşe göre insanlar, boş vermişliğin ve imansızlığın kaygan yokuşundan aşağı inme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Elçi Pavlus, mektubu okuyanların ve işitenlerin karşı karşıya kaldıkları zor durumlar nedeniyle ruhsal duyularının körelmiş olabileceğinden ve bu nedenle müjde hakkındaki anlayış ve tecrübele-rinde büyümeyi bırakmış olabileceğinden endişe duyuyordu.

Bu hepimiz için potansiyel bir tehlike değil mi? Denemeler yüzünden cesaretiniz kırılıyor ve bu sebeple düşüyor musunuz?

Ancak şiddetli uyarı, sevgi dolu bir cesaretle sonuçlanır. Pavlus, mektubu okuyanlara olan inancını ifade eder ve İsa'yı, Tanrı'nın onlara bozulmaz kurtuluş vaa-dinin somutlaşmış hali olarak yüceltir (İbraniler 6: 9-20). Bu uyarı ve teşvik döngüsü İbraniler 10: 26-39'da tekrarlanır. Bu döngüyü çalışacağız ve İsa'nın bize sağladığı güçlü teşvik sözlerine odaklanacağız.

* 12 Şubat Sebte Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Sözün İyiliğini Tatmak

İbraniler 6: 4, 5'i okuyun. Mesih'te olan imanlılar O'na bağlıken kendilerine ne verildi?

“Aydınlanmış” olmak, ihtida etmeyi tecrübe etmiş olmak demektir (*İbraniler 10:32*). Şeytan'ın gücünün “karanlığından” Tanrı'nın “ışığına” dönenleri ifade eder (*Elçilerin İşleri 26:17, 18*). Günahtan (*Efesliler 5:11*) ve cehaletten (*1. Selanikliler 5: 4, 5*) kurtulmayı belirtir. Buradaki sözlü biçim, bu aydınlanmanın, “Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı” (*İbraniler 1:3*) olan İsa aracılığıyla elde edilen bir Tanrı eylemi olduğunu öne sürmektedir.

“Göksel armağanı tatmış” ve “Kutsal Ruh'a ortak edilmiş” eş anlamlı ifadelerdir. Tanrı'nın “armağanı”, O'nun lütfuna (*Romalılar 5:15*) veya Tanrı'nın bu lütfu başısladığı Kutsal Ruh'a (*Elçilerin İşleri 2:38*) atıfta bulunabilir. Kutsal Ruh'u “tatmış” olanlar (*Yuhanna 7: 37-39, 1. Korintliler 12:13*), O'nun iradesini yerine getirme gücünü içeren Tanrı'nın “lütfunu” tecrübe etmişlerdir (*Galatyalılar 5:22, 23*).

“Tanrı'nın iyi sözünü” tatmak (*İbraniler 6:5*), müjdenin gerçekliğini kişisel olarak tecrübe etmektir (*1. Petrus 2: 2, 3*). “Gelecek çağın kudretlerini”, Allah'ın gelecekte imanlılar için diriliş, bedenlerimizin dönüşümü ve sonsuz yaşam gibi gerçekleştireceği mucizeleri ifade eder: (*Yuhanna 5:28, 29*). Ancak imanlılar, günümüzde onları “tatmaya” başlıyorlar. Onlar ruhsal bir diriliş (*Koloseliler 2:12, 13*), yenilenmiş bir düşünce (*Romalılar 12: 2*) ve Mesih'te sonsuz yaşamı (*Yuhanna 5:24*) tecrübe ettiler.

Pavlus muhtemelen Tanrı'nın lütfunu ve O'nun kurtuluşunu tecrübe eden çöl neslini hatırlıyor. Çöl nesli, ateş sütunu tarafından “aydınlattıldı” (*Nehemya 9:12, 19; Mezmurlar 105: 39*), Göksel man armağanından yararlandı (*Mısır'dan Çıkış 16:15*), Kutsal Ruh'u tecrübe etti (*Nehemya 9:20*), Mısır'dan kurtuluşlarında gerçekleştiren (*Elçilerin İşleri 7:36*). “harikalar ve belirtiler”de “Tanrı'nın Sözünün iyiliğini” (*Yeşeya 21:45*) ve “gelecek çağın kudretlerini” tattılar.

Ancak Pavlus, çöl neslinin bu delillere rağmen (*Çölde Sayım 14: 1-35*) Tanrı'dan uzaklaşması gibi, İbraniler mektubunun yazıldığı topluluk da Tanrı tarafından verilen, yararlandıkları bütün lütuflara rağmen aynı şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu öne sürüyor.

İbraniler'deki bu ayetlerin bahsettiği şeylerle ilgili kendi deneyiminiz nedir? Örneğin, metnin atıfta bulunduğu aydınlanılmayı nasıl yaşadınız?

Eski Hale Dönmek İmkânsız

İbraniler 6: 4–6, Matta 16:24, Romalılar 6: 6, Galatyalılar 2:20, Galatyalılar 5:24 ve Galatyalılar 6:14’ü karşılaştırm. Bu karşılaştırma Mesih’i çarmıha germenin ne anlama geldiğine dair neyi öne sürüyor?

Orijinal Yunanca metin “imkânsız” kelimesini vurgular. Tanrı’nın “düşmüş” olanları eski hallerine getirmesi imkânsızdır çünkü “onlar Tanrı’nın Oğlu’nu adeta yeniden çarmıha geriyor” (*İbraniler 6: 6*). Pavlus, Mesih aracılığıyla başka bir kurtuluş yolu olmadığını vurgulamak ister (*Elçilerin İşleri 4:12*). Başka herhangi bir yolla kurtuluş, “Tanrı’nın yalan söylemesi” (*İbraniler 6:18*) ya da “iman olmadan” (*İbraniler 11: 6*) Tanrı’yı memnun etmek kadar imkânsızdır.

Tanrı’nın Oğlu’nu yeniden çarmıha germek, İsa ile imanlı arasındaki kişisel ilişkide meydana gelen bir şeyi açıklamaya çalışan mecazi bir ifadedir.

Dini liderler İsa’yı çarmıha gerdiler çünkü İsa onların üstünlükleri ve özyönetimleri için bir tehdit oluşturdu. Bu yüzden, İsa’yı bedenen ortadan kaldırmayı ve güçlü ve tehlikeli bir düşmanı yok etmeyi umuyorlardı. Benzer şekilde müjde, bireyin egemenliğine ve kendi kaderini tayinine en temel düzeyde meydan okur. Hristiyan yaşamının özü, çarmıhı yüklenip kendini inkar etmektir (*Matta 16:24*). Bu, “dünyayı” (*Galatyalılar 6:14*), “eski yaradılışımızı” (*Romalılar 6: 6*) ve “benliği, tutku ve arzularıyla” (*Galatyalılar 5:24*) çarmıha germek anlamına gelir Hristiyan yaşamının amacı, bir tür ölüme maruz kalmamızdır. Bu ölümü kendimize yaşamadıkça, Tanrı’nın bize vermek istediği yeni yaşamı alamayız (*Romalılar 6:1–11*).

İsa ile benlik arasındaki mücadele, ölümüne bir mücadeledir (*Romalılar 8:7, 8; Galatyalılar 5:17*). Bir anda kazanılmayan zor bir savaştır. Bu parça, “ eski yaradılışımızı” ve “beden”e karşı verdiği savaşta bazen başarısız olan kişiye atıfta bulunmaz. Bu günah, gerçek kurtuluşu ve bunun ne anlama geldiğini tecrübe ettikten sonra (*İbraniler 6:4, 5*), İsa’nın sahip olmak istediği yaşam türü için bir tehdit olduğuna karar veren ve O’nunla ilişkilerini tahrip etmek için harekete geçen kişiye atıfta bulunur. onunla. Yani kişi tam olarak Mesih’ten yüz çevirmeyi seçmediği sürece, hâlâ kurtuluş umudu vardır.

“Benlik” e ölmek, “Çarmıhı” yüklenmek ne demektir? Mesih’in egemenliğine teslim etmekte en çok zorlandığımız şey nedir?

Artık Günahlar İçin Kurban Yok

İbraniler 6:4–6’daki uyarı, İbraniler 10:26–29’daki uyarıya çok benzer. Pavlus, İsa’nın kurban edilmesinin reddedilmesinin mektubu okuyanları, günahın bağışlanması için her yöntemden mahrum bırakacağını çünkü bu bağışlamanın İsa dışında başka bir yolu olmadığını açıklar (*İbraniler 10: 1-14*).

İbraniler 10: 26–29’u okuyun. Yazar, bağışlanmanın olmadığı günahı hangi üç şekilde anlatıyor?

Yazar, hakikat bilgisini aldıktan sonra işlenen hiçbir günahın kefareti olmadığını söylemez. Tanrı, İsa’yı bizim Savunucumuz olarak atadı (*1. Yuhanna 2:1*). O’nun aracılığıyla günahlarımız bağışlanır (*1. Yuhanna 1:9*). Kurban ya da kefareti olmayan günah, Tanrı’nın Oğlu’nu ayaklar altına almak, Antlaşma kanını bayağı saymak ve Kutsal Ruh’a hakaret etmek olarak tanımlanır (*İbraniler 10:29*). Şimdi bu ifadelerin anlamlarını gözden geçirelim.

“Tanrı Oğlu’nu ayaklar altına alır” ifadesi (*İbraniler 10:29*) İsa’nın egemenliğinin reddini anlatır. “Tanrı’nın Oğlu” başlığı mektubu okuyan topluluğa, Tanrı’nın İsa’yı sağına yerleştirdiğini ve düşmanlarını O’nun ayaklarına “basamak” yapacağına dair vaat verdiğini hatırlattı (*İbraniler 1:13; ayrıca bkz. İbraniler 1: 5–12, 14*). İsa’nın ayaklar altına alınması, mürted kişinin İsa’ya düşman olarak davrandığını belirtir. Mektubun argümanı bağlamında (*İbraniler 1:13*), mürtedin yaşamı söz konusu olduğunda, İsa’nın tahttan indirildiği (şimdi mürtedin kendisi tarafından işgal edilmektedir) ve bunun yerine basamak olarak konulduğu belirtebilir. Bu, Lusifer’ın cennette yapmak istediği şeydir (*Yeşaya 14: 12–14*) ve “yasa tanımaz” olanın gelecekte yapmaya çalışacağı şeydir (*2. Selanikliler 2: 3, 4*).

“Antlaşma kanını bayağı sayanın” ifadesi, İsa’nın kurban edilmesinin reddine atıfta bulunur (*İbraniler 9: 15–22*). İsa’nın kanının arındırıcı gücünden yoksun olduğunu ima eder.

“Lütüfkâr Ruh’a hakaret” ifadesi çok güçlüdür. Yunanca enybrisas (“hakaret, öfke”) terimi, “küstahlık” veya “kendini beğenme” anlamına gelen kibir tezahürünü içerir. Bu terim, Kutsal Ruh’un “Lütuf Ruhu” olarak tanımlanmasına tamamen zıttır. Bu, mürtedin Tanrı’nın lütuf sunusuna hakaretle karşılık verdiğini belirtir.

Mürted savunulamaz bir konumda İsa’yı, kurbanını ve Kutsal Ruh’u reddeder.

Daha İyi Şeyler

Pavlus, İbraniler 6: 4–8’in güçlü ve samimi uyarısından sonra, okuyucuların ne Oğul’dan uzaklaştıklarına ne de gelecekte düşeceklerine olan güvenini ifade ediyor. Mektubu okuyan topluluğun uyarıyı alacağına ve uygun meyveleri vereceğine inanmaktadır. Tanrı’nın yetiştirdiği ve beklediği meyveleri üreten “toprak” gibidirler. Bu insanlar, “kurtuluş” (*İbraniler 6: 9*) olan Tanrı’dan kutsama alacaklardır (*İbraniler 6: 7*).

İbraniler 6: 9–12’yi okuyun. Mektubun yazıldığı topluluğun yaptığı ve yapmaya devam ettiği iyi şeyleri listeleyin ve ne anlama geldiklerini açıklayın.

İmanlılar kutsallara hizmetleriyle Tanrı’nın “adına”, yani Tanrı’nın Kendisine olan sevgilerini gösterirler. Bunlar geçmişte münferit eylemler değil, bugüne kadar uzanan sürekli eylemlerdi. İstisnai eylemler, bir kişinin gerçek karakterini ortaya çıkarmaz. Tanrı’ya duyulan sevginin en büyük kanıtı “dini” eylemler değil, diğer insanlara, özellikle yoksun olanlara karşı sevgi eylemleridir (*Matta 10:42, Matta 25: 31-46*). Böylece Pavlus imanlılara iyilik yapmayı “unutmamalarını” öğütler (*İbraniler 13: 2, 16*).

İbraniler 6: 12’ye bakın. Olgunlaşamayanları ve düşme tehtidiyle karşı karşıya olanları tanımlayan “uyuşuk” veya “tembel” olmalarına karşı uyarır (*İbraniler 5:11, İbraniler 6:12*). Umut, entelektüel iman uygulamalarıyla değil, sevgi eylemlerinde ifade edilen imanla diri tutulur (*Romalılar 13: 8-10*).

Pavlus, mektubu okuyanların iman ve sabır yoluyla vaatleri miras alan kişileri örnek almalarını istiyor. Çöl neslini, iman eksikliği ve sebat nedeniyle vaat edilene miras alamayanların olumsuz bir örneği olarak sundu.

Daha sonra İbrahim’i (*İbraniler 6: 13-15*) “iman ve sabır” aracılığıyla vaatleri miras alan birine örnek olarak tanıtır. Müspet örneklerin listesi İbraniler 11’e güvenen insanlar ile uzatıldı ve İbraniler 12’de İsa ile en büyük iman ve sabır örneği olarak zirveye ulaşır (*İbraniler 12: 1-4*). Vahiy 14: 12’de iman, sabır ve buyrukları yerine getirme son günlerdeki kutsalların özellikleridir.

Bazen sevdiğimiz insanları uyarmalıyız. Başkalarını uyarmak ve cesaretlendirmekle ilgili olarak elçiden ne öğrenebiliriz?

İsa, Ruhun Çapası

Pavlus, irtidada karşı uyarısını ve sevgi ve imana yönelik cesaretlendirmesini, Mesih'te güzel, artan bir güven ifadesiyle sonuçlandırır.

İbraniler 6: 17–20'yi okuyun. Tanrı vaatlerini bize nasıl garanti etti?

Tanrı, bizim için vaatlerini çeşitli şekillerde garanti etti. İlk olarak, Tanrı sözünü bir ant ile garanti etti (*İbraniler 6:17*). Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın İbrahim ve Davut'a ant içmesi, Tanrı'nın İsrail için kalıcı lütfu olan güvenin nihai temeli oldu.

Musa altın buzağıyla döndükten sonra İsrail için Tanrı'nın bağışlamasını güvence altına almaya çalıştığında, Tanrı'nın andından İbrahim'e atıfta bulundu (*bkz. Mısır'dan Çıkış 32: 11-14, Yaratılış 22: 16-18*). Onun isteğinin belirtilen gücü, Tanrı'nın andının geri alınamaz olmasıydı (*Romalılar 9: 4; Romalılar 11:28, 29*).

Benzer şekilde, mezmurcu İsrail için Tanrı'nın huzurunda aracılık ettiğinde, Tanrı'nın Davut'a ant içtiğini söyledi. Tanrı şöyle demişti: “Antlaşmamı bozmayacak, Ağzımdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim. Bir kez kutsallığım üstüne ant içtim, Davut'a yalan söylemeyeceğim. Onun soyu sonsuza dek sürecek, Tahtı karşımda güneş gibi duracak, Göklerde güvenilir bir tanık olan ay gibi Sonsuza dek kalacak.” (*Mezmurlar 89: 34-37*). Yeni Ahit'e göre, her iki ant da artan ve Davut'un tahtına oturan İbrahim'in soyu olan İsa'da yerine getirildi (*Galatyalılar 3: 13-16; Luka 1: 31-33, 54, 55*).

İkinci olarak, Tanrı İsa'yı sağına oturtturarak bize vaatlerini kefalet etmiştir. İsa'nın göğe alınmasının amacı, imanlılara verilen vaadi doğrulamaktır çünkü İsa “Önden gidenimiz.” olarak göğe yükselmiştir (*İbraniler 6:20*). Bu sebeple O'nun göğe alınması bize Tanrı'nın bizim için kurtuluşunun kesinliğini gösterir. Tanrı, İsa'yı “herkes için ölümü tatma” acısıyla yüceltti, böylece “birçok oğulları yüceliğe getirsin” (*İbraniler 2: 9, 10*). İsa'nın Baba'nın huzurundaki varlığı, Tanrı'nın tahtına bağlanmış olan “Canlarımız için gemi demiri”dir (*İbraniler 6:19*). Tanrı'nın egemenliğinin onuru, İsa aracılığıyla bize verdiği vaadin yerine getirilmesi üzerine verilmiştir. Daha hangi güvenceye ihtiyacımız var ki?

Tanrı'nın size ant içtiğini düşündüğümüzde ne hissediyorsunuz? Kendinizi değersiz hissetseniz bile, neden bu düşünce tek başına size kurtuluş güvencesi veriyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* 539-545 “Sevgili Yuhanna” ve *Sevgi Öğretmeni* s.716-722 “Yahuda” bölümlerini okuyun.

“İnsanın kendi benliğine karşı verdiği savaş, tarih boyu verilmiş en büyük savaştır. Kendini teslim etmek, herşeyi Allah’ın iradesine bırakmak, bir mücadele gerektirir; ancak can, kutsallıkta yenilenebilmek için önce Allah’a boyun eğmelidir.” Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 27.

“Yuhanna İsa gibi olmayı arzuluyordu, ve Mesih’in sevgisinin dönüştürücü etkisi altında yumuşak huylu ve alçakgönüllü oldu. Benlik İsa’da gizlenmişti. Tüm yoldaşlarından çok, Yuhanna kendisini bu harika hayatın gücüne teslim etti. Şöyle diyor: “Yaşam açıkça görüldü, O’nu gördük.” “Nitekim hepimiz O’nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık” (1. Yuhanna 1:2; Yuhanna 1:16). Yuhanna Kurtarıcı’yı tecrübeye dayalı bir bilgiyle tanıyordu. Efendisi’nin dersleri canı üzerine işlenmişti. Kurtarıcı’nın lütfuna tanıklıkta bulunduğu, basit olan dili tüm varlığını kaplayan sevgiyle belagatli hale dönüşmüştü.

Yuhanna’nın Mesih’e olan derin sevgisi, onu her zaman O’na yakın olmayı arzulamaya sevk ediyordu. Kurtarıcı Onikiler’in hepsini seviyordu, fakat en kabul edici ruh Yuhanna’dıydı. Diğerlerinden daha gençti ve çocuklara özgü bir güvenle kalbini İsa’ya açtı. Böylece Mesih’le daha fazla duygudaşlık kazandı ve Kurtarıcı’nın en derin ruhsal öğretileri onun aracılığıyla insanlara iletildi.

İsa Baba’yı temsil edenleri sever, ve Yuhanna Baba’nın sevgisinden diğer hiçbir öğrencinin yapamadığı şekilde söz edebiliyordu. Karakterinde Allah’ın niteliklerini yansıtarak, kendi canında hissettiklerini insan kardeşlerine açıkladı. Rabb’in yüceliği yüzünden okunuyordu. Kendisini dönüştüren kutsallığın güzelliği, Mesih’e yaraşır bir parlaklıkla çehresinden ışıldıyordu. Mesih’e benzemek ve O’nunla birlikte olmak canının tek arzusu oluncaya dek, hayranlık ve sevgiyle Kurtarıcı’ya baktı, ve Efendisi’nin karakteri onun karakterinden yansıdı.”.—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 469, 470.

Tartışma Soruları:

1. Sevgili öğrenci Yuhanna ve Yahuda İskariyot’un yaşamları önemli bir tezat oluşturur. İsa, Yuhanna ve kardeşini görünce onlara Gökgürültüsü Oğulları, Beni-Regeş adını verdi. Yuhanna’nın ciddi kusurları vardı. Yahuda’nın da kusurları vardı ama bunlar Yuhanna’nın kusurlarından daha dramatik veya ciddi değillerdi. Yahuda Kutsal Ruh’a karşı günah işlerken Yuhanna neden İsa’nın suretine dönüştü? Aradaki fark neydi?
2. İsa, imanlıları çarmıhlarını yüklenip Kendisini takip etmeye davet ediyor. Çarmıhı yüklenme ve başkaları tarafından zulüm görmenin arasındaki fark nedir?
3. Tanrı neden yaşamlarımızın O’na tamamen teslim etmemizi istiyor? Özgür irade ve kurtuluş arasındaki ilişki nedir?